

Сітник, або Ситняг

Іван Малкович

Надлетіло до мене вночі сітника шелестіння:
збайдужіла до мене далека вітчизна — зашепотіла —
і я землю забуту згадав (аж під ліву лопатку — в шпаківню? —
шугонули шпаки) — виявляється, я ще не зовсім пропавший:
моє серце запевне колись в сітниках зеленіло,
хоч, гадаю, не раз на цій дивній зорі
я толочив сітник, але він не образивсь —
серед ночі сьогодні пронизливо зашелестів.
І я з того зеленого шелесту сплів, як бувало,
бричку, ліхтар, перукарську машинку, крісЕлко —
все, що плів мені тато колись,—і ще навіть
сплів я мушлю зелену — слова наслухати — аж доки
воском
вечірня зоря не залле мені вуха...